

UN ANY DE LA MASSACRE DE GAZA... DES DE COLÒMBIA... BOICOT A L'ESTAT D'ISRAEL

Arnau
27/12/2009

*Recordo l'any passat,
Hebrón, 27 de desembre de 2008,
ens arriben les notícies dels bombardeigs,
i es comença a enterbolir l'ambient...
Cares d'impotència, d'odi,
ulls llagrimosos,
expressions d'angoixa en la gent.
Sabem, sabem,
que en aquests moments
estan morint les seves germanes,
les nostres agermanades,
en aquella Franja separada, aïllada,
ara bombardejada,
per la ocupació militar sionista,
per l'apartheid racista d'Israel.*

*Passen pocs minuts
i comença l'enfrontament,
entre joves amb pedres
contra soldats armats fins les dents.
És l'expressió d'un poble
que clama, que resisteix,
amb les seves pròpies mans
contra una màquina militar,
contra un Estat artificial,
societat estratificada
en criteris de supremacia racial,
instrument macabre
del progrés occidental,
peó o rei de l'imperialisme neoliberal.*

El 27 de desembre de 2008 va començar el bombardeig massiu de la Franja de Gaza per part de l'exèrcit Israelità. Sota el nom d'Operació "Plom Fos" en 22 dies van morir 1.400 persones palestines, entre elles 300 infants.

Després de mesos i mesos de bloqueig, la Franja de Gaza s'havia convertit en una autèntica presó. L'endemà d'una limitada obertura d'aquest bloqueig per concedir l'entrada d'aliments, en dia de mercat, van començar els primers bombardeigs.

4.000 cases van ser destruïdes o malmeses, cinquanta-mil palestines es van quedar sense sostre i entre el 35 i el 60 per cent de les activitats econòmiques de Gaza van sofrir danys irreversibles. Es van arrancar milers de llimoners, oliveres i palmeres. Es van destruir sistemes d'irrigació, pous i hivernacles...

Enmig d'un impotent, interessat i miserable silenci pràctic de les institucions internacionals, l'exèrcit israelià va llençar cortines de fosfor blanc sobre una població que moria sota les irreversibles cremades... El bombardeig d'escoles gestionades per les mateixes Nacions Unides va mostrar el paper d'Israel dins la comunitat internacional.

Després d'un any, Gaza continua bloquejada, les promeses ajudes humanitàries no arriben i es continua impeding l'entrada als combois de solidaritat que intenten aportar aliments i medicaments a la població palestina.

Després d'un any, la diplomàcia israeliana bloqueja qualsevol intent d'enjudiciament dels seus criminals de guerra. L'expansió de les colònies a Cisjordània no cessa, s'aprofundeix el model racista d'apartheid i últimament s'està iniciant una nova onada repressiva contra les organitzacions palestines de defensa dels drets humans.

Després d'un any, la corrupta i tutelada Autoritat Nacional Palestina continua legitimant l'Estat d'Israel i menyspreant el dret al retorn de les refugiades palestines, part important de les organitzacions palestines d'esquerres queden desorientades sota la influència d'ONG's compradores de sobirania, i la legítima resistència de Hamàs es veu afectada pel creixent fonamentalisme religiós.

Després d'un any, Palestina continua abandonada pels règims àrabs clientelistes d'Occident, el capital internacional va configurant les noves Zones Industrials de mà d'obra barata i Israel continua sent peça clau en el joc imperial de l'Orient Mitjà.

Les promeses d'autonomia, els acords de pau, les annexes conferències i la fal·làcia tramposa de la teoria dels "dos estats" continuen convertint-se en una dependència palestina als interessos empresarials dels "filantròpics" països donants i al control econòmic, militar i social de l'estat israelià. Mentre la maquinària propagandística dels diversos lobbys pro israelians continua justificant les massacres en nom d'un poble jueu a qui no representa en la seva totalitat, continua emparant-se en l'holocaust nazi sota cap concepte responsabilitat de la població palestina, continua desviant l'anàlisi cap a una "guerra de civilitzacions" creada pels interessos imperials.

La situació és desesperant. Però després d'un any, després de 61 anys, el poble palestí es continua caracteritzant per la dignitat i la resistència davant la ocupació sionista. En el simple fet de continuar estant arrelat a una terra, a una identitat, en seguir conreant la terra, en la reconstrucció dels habitatges, en el plor de la desgràcia que també es converteix en somriure en els moments de felicitat, en el pas diari pels chek-points amb els caps ben alts, en la protesta, en totes les formes de lluita i dignitat, en la solidaritat entre la comunitat, en la gestió de les seves pròpies contradiccions, en seguir alimentant-se, educant-se, curant-se, gaudint i resistint amb la seva gent.

El record de la primera intifada continua present en els rostres de les qui han vist morir germanes, empresonar i torturar filles. De les qui viuen la humiliació d'obrir la finestra i veure un mur gegantí de formigó, escoltar l'enderroc de l'habitatge de les veïnes, presenciar la destrucció dels camps de conreu, i aguantar els insults de soldats

adolescents criats en l'odi racial...

I des del 2005, aquest poble resistent ve demanant una cosa molt clara a la comunitat internacional, a les institucions, a les associacions, a la gent: Boicot a l'Estat d'Israel.

Es tracta de la campanya "BDS" (Boicot, Desinversions i Sancions), orientada a pressionar a l'Estat d'Israel perquè posi fi a la ocupació militar, al règim d'apartheid i perquè respecti el dret internacional humanitari.

Sembla que la campanya va creixent i adoptant resultats. Moltes de les organitzacions de solidaritat amb Palestina d'arreu del món l'estan adoptant com a un dels eixos principals de la seva lluita, i està sent molt receptiva per gran part de la població mundial que veu clarament la opressió que l'Estat d'Israel està exercint sobre la població palestina. Per això la maquinària diplomàtica israeliana ha hagut de reaccionar, buscant sortides mercantils en regions com Amèrica Llatina o Àfrica en previsió que la campanya del boicot afecti seriosament les seves relacions comercials amb Europa, Canadà i fins i tot Estats Units.

Però en els temps que vivim de globalització neoliberal, la lluita contra l'Estat d'Israel va més enllà de la solidaritat directa amb el poble palestí. Israel, des de la seva creació al 1948 fins a dia d'avui, s'ha convertit en una peça clau de la geoestratègia de l'imperi estadunidenc. D'una banda, s'ha de tenir en compte el seu paper de "gendarme" dels interessos estadunidencs a la zona de l'Orient Mitjà, també la seva relació amb la indústria militar i de control social. El fet de que Israel sigui un Estat en guerra permanent el converteix en un laboratori perfecte per a les noves tecnologies de la guerra, així com també pels mecanismes de control social com poden ser els sistemes de videovigilància, radars i sensors en balles electrificades, etc.

En època de crisi global, on les desigualtats socials es tornen extremes no només entre el centre i la perifèria de les zones mundials, sinó també dins dels mateixos Estats del "primer món", el model segregacionista, militaritzat i d'extrem control social com és l'Estat d'Israel es converteix en un perillósíssim exemple en el viratge cap al feixisme dels Estats que pretenen controlar els moviments de protesta social i la criminalitat explosiva resultant d'aquestes desigualtats.

La menyspreable experiència adquirida en els assumptes bèl·lics també ha convertit l'Estat d'Israel en un assessor militar de primer ordre per a governs que combaten les diverses formes de lluita social. Un dels exemples més clars fou la instrucció de paramilitars colombians a la dècada dels '80 en l'art d'infondre el terror a la població mitjançant massacres i assassinats selectius caracteritzats per la seva brutalitat. Actualment, Israel continua mantenint relacions militars amb Colòmbia i participant activament en el conflicte intern colombià i tractant d'estendre'l cap a Venezuela per desestabilitzar el govern d'Hugo Chávez. Més recentment també s'ha denunciat a l'Estat d'Israel per haver assessorat, a través del seu servei d'intel·ligència (Mossad) a les tropes de xoc del cop d'Estat d'Hondures.

I és que prop de 40 empreses israelianes vinculades al Mossad operen actualment a Amèrica Llatina, principalment vinculades a la comercialització d'armament sofisticat i a la prestació de serveis en l'esfera de la intel·ligència i la contraintel·ligència, el recolzament a la subversió contra països i forces progressistes i a la persecució de personalitats i moviments socials solidaris amb la causa dels pobles àrabs i palestí.

Israel també s'ha posicionat com un agent actiu en la pugna pel control de l'anomenat "or blau" del segle XXI: l'aigua. La seva experiència en el robatori i la gestió dels recursos aquífers tan de la mateixa Palestina com de països veïns com Síria (en l'ocupació dels Alts del Golan i el control del riu Jordà), l'ha portat a interferir en la cerca, control i gestió de recursos aquífers en diversos indrets d'Amèrica Llatina.

És per això que el boicot contra l'Estat d'Israel pot prendre un caire més enllà de la defensa dels drets del poble palestí, pot ser assumida per tots aquells moviments socials que lluiten contra l'imperialisme neoliberal, que lluiten contra el creixent autoritarisme i feixisme que adopten els governs per seguir beneficiant a les transnacionals en detriment de la seva pròpia població en època de crisi global.

El boicot a Israel és un atac frontal contra la punta de llança d'aquest imperialisme neoliberal, i a la vegada és una opció legítima, ètica, assumible i efectiva tan per institucions com per associacions i qualsevol persona que l'assumeixi en el seu actuar i en la seva difusió.

Boicot als bombardeigs, boicot a l'ocupació militar, boicot al sionisme, boicot al colonialisme, boicot a l'apartheid, boicot a l'imperialisme neoliberal, és Boicot a Israel.

*I ara, un any després,
recordo aquells dies,
intensos, agitats, impotents,
veient les cortines de fosfor blanc
per les televisions de Cisjordània,
veient, vivint, l'angoixa del moment.*

*I ara, un any després,
des de Colòmbia,
em retorna el sentiment.
Envoltada també de gent resistent,
a les massacres, al desplaçament,
per incomodar al desenvolupament
del mercat, de la oligarquia colombiana,
tutelada des de Washington,
negociant amb Europa,
venent-se al capital estranger.*

*I veig les connexions:
Israel entrenant als paramilitars,
proveint d'armes i assessorant
a l'exèrcit bel·ligerant,
establint llaços comercials
per irrigar els monocultius
destructors de la cultura camperola,
de la sobirania alimentària de tot un país.*

*I veig l'imperi nord-americà
utilitzant els dos Estats,
Colòmbia i Israel,*

*pel seu control, per la seva expansió,
per la defensa del mercat
de les seves multinacionals,
a través de la presència,
l'amenaça i l'acció militar.*

*I veig l'Europa del rostre humanitari
negociant amb els dos Estats,
comerciant amb armament,
cooperant amb negocis
regint-se per l'interès
de les seves corporacions,
mentre omet els bombardeigs,
les massacres, el desplaçament,
l'apartheid i el feixisme emergent.*

*Veig que la qüestió continua sent
l'antagonisme entre els imperis
i el seu control dels mercats,
vers la identitat, la dignitat
i la solidària comunitat
dels pobles resistents.*

*Per això és que també veig i entenc
el boicot a Israel,
el boicot a l'apartheid,
com una lluita internacional,
en contra del model imperial
amb la seva economia neoliberal,
d'espoli, explotació i control,
i el seu racisme social.
Per l'emancipació dels pobles,
i la seva capacitat
de construir relacions, cultura,
de solidaritat en comunitat.*